

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/1/2021
Identifikačné číslo spisu:	6416010035
Dátum vydania rozhodnutia:	07.12.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:6416010035.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Dany Wänkeovej v trestnej veci obvineného C. I. pre prečin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona a zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, o dovolaní obvineného C. I. podanom prostredníctvom obhajkyne JUDr. Barbary Murgašovej proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 4. júna 2019, sp. zn. 5To/45/2019, na neverejnom zasadnutí konanom 7. decembra 2021, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného Juraja Gumančíka sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom zo 17. januára 2019 sp. zn. IT/7/2016 bol obžalovaný C. I. uznaný vinným v bode 1/ z prečinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona, v bode 2/ zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

1/ dňa 03.06.2015 v čase okolo 20.30 h na ulici K. L. v Ž. U. T. v okrúhlejšej plechovej krabíčke neoprávnene prechovával rastlinný materiál rodu Cannabis (konopa) o hmotnosti 0,518 g s obsahom 9,8 % hmotnostných psychotropnej látky THC, čo zodpovedá najmenej dvom obvykle jednorazovým dávkam, pričom rastlina rodu Cannabis je zaradená do I. skupiny omamných látok v zozname omamných a psychotropných látok uvedených v Zákone číslo 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov,

2/ dňa 11.07.2015 v čase medzi 21.30 hod. až 22.00 hod. na chodníku vedúcemu na ulicu K. L. v Ž. U. T. v blízkosti autobusovej zastávky zastavil poškodeného K. Q., narodeného XX.XX.XXXX, ktorý sa vracal domov a žiadal od neho peniaze, na čo poškodený pokračoval ďalej, pričom sa presunul cez cestu na ulicu K. L. do blízkosti vchodu číslo XX, kde ho opätovne pristavil, žiadal od neho peniaze, po čom

poškodený prešiel na ulicu T. k blízkosti obytného domu číslo XX, kde mu prikázal, aby stál, priložil mu k pásu nôž o dĺžke čepele približne 15 - 20 cm zahnutého tvaru a so slovami „či sa ho už teraz bojí" s tým, že mu má dať peniaze, že ho zabije, žiadal od neho hotovosť, na čo mu K. Q. dal do ruky približne 7,- € v drobných minciach, čím spôsobil poškodenému K. Q., narodenému XX.XX.XXXX, škodu vo výške 7,- €.

Podľa § 188 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 37 písm. h) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 7, § 37 písm. h), § 41 ods. 2 Tr. zák. bol za to obvinený C. I. odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 9 rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. bol obvinený na výkon tohto trestu zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. súd obžalovanému uložil ochranné ambulantné protitoxikomanické liečenie.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. zák. okresný súd poškodeného K. Q. s jeho nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Na podklade odvolania obvineného C. I. voči uvedenému rozsudku okresného súdu, Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo 4. júna 2019, sp. zn. 5To/45/2019, rozhodol tak, že podľa § 332 ods. 1 písm. e), ods. 3 Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o uloženom treste.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovanému C. I., nar. XX. K. XXXX, trvale bytom C. M. XXX, uložil podľa § 188 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 7 Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák. a § 41 ods. 2 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. bol obvinený na výkon tohto trestu zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti uzneseniu krajského súdu podal obvinený C. I. prostredníctvom obhajkyne JUDr. Barbary Murgašovej dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Tr. por.

Úvodom zrekapituloval priebeh doterajšieho konania, pričom uviedol, že predmetný trestný čin nespáchal. Pripomenul rozpory vo výpovedi poškodeného K. Q., kde uvádza rôzne časy spáchania trestného činu, a to aj za prítomnosti tlmočníka, čím podľa názoru obvineného nie je možné akceptovať odôvodnenie rozsudku krajského súdu, keď svedkyňa G. R., ktorá podávala trestné oznámenie spolu s poškodeným pri preklade prvotného výsluchu poškodeného nesprávne informáciu o čase spáchania skutku t.j. 23:30 hod. namiesto správneho 21:30 hod. Toto jej potvrdil poškodený keď vyšli von pred budovu polície. Poškodený pripomenul, že čas spáchania trestného činu bol stanovený na 21:30 hod. až po konfrontácii s dovolateľom, kedy sa dozvedel, že tento sa nemohol nachádzať na mieste trestného činu po 22:00 hod., nakoľko sa toho času zabával s priateľmi v Hells pube. Podľa názoru dovolateľa, na tieto skutočnosti nebral odvolací súd ohľad a rozhodnutie o vine obvineného bolo založené výlučne na výpovedi poškodeného, a teda bolo porušené jeho právo na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Orgány činné v trestnom konaní preto mali pribrať tlmočníka od začiatku konania podľa § 28 ods. 2, ods. 3 Tr. por. a nie uspokojiť sa v prvotnom výsluchu s tlmočením svedkyne. Následne rozpory z výpovedí svedka boli podľa obvineného vyložené v jeho neprospech. Tým boli porušené základné zásady Trestného poriadku a nebolo zachované právo na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., a súčasne rozhodnutie súdov bolo založené týmto na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.

Ďalej uviedol, že súd ustálil spáchanie trestného činu dňa 11. júla 2015 o 21:30 hod. na ulici K. L. v Ž. U. T., pričom dovolateľ poukazoval na neschopnosť byť v tomto čase na mieste činu, nakoľko dňa 11. júla 2015 prišiel do Žiaru nad Hronom autobusom o cca 21:03 hod., resp. neskôr z dôvodu jeho meškania a po príchode išiel spolu s jeho kamarátmi A. L. a G. B. opačným smerom, ako bolo miesto spáchania trestného činu, pričom títo v rámci trestného konania potvrdili túto trasu. Nakoľko išlo o jeho kamarátov obvineného, okresný a krajský súd vyhodnotili tieto výpovede ako nevierohodné. Na druhej

strane výpovede svedkyne G. R., ktorá bola zamestnankyňou poškodeného a jeho manželky považovali súdy za vierohodné. Podľa názoru obvineného, súd nemal tieto svedkyne považovať za svedkyne, nakoľko o páchatelovej trestnej činnosti sa dozvedeli len sprostredkovane, o skutku nemali žiadne poznatky a navyše boli vo veci zainteresované. Poukázal aj na svedecké výpovede G. G. a jeho priateľky G. V., ktorí potvrdili, že v čase páchania skutku na mieste, kde malo dôjsť k spáchaniu trestného činu videli poškodeného s občanom rómskeho pôvodu, pričom tento na poškodeného kričal v rómskom jazyku. To preukazuje na zhodu s výpoveďou poškodeného ohľadom postavenia páchatel'a a poškodeného, z čoho vychádzal aj krajský súd, keď na to poukázal ako na okolnosť potvrdzujúcu spáchanie skutku v čase medzi 21:30 hod. až 22:00 hod., však na tieto výpovede ďalej neprehliadal, keďže podľa súdu svedkovia nemohli vidieť detaily popisované v ich výpovediach. Následne upriamil pozornosť na kamerové záznamy Mestskej polície, z budovy Daňového úradu a Matice Slovenskej v čase medzi 21:00 hod. a 21:15 hod., ktoré by mohli preukázať, že obvinený sa pohyboval s kamarátmi opačným smerom ako poškodený. Poukázal, že orgány činné v trestnom konaní, okresný a ani krajský súd sa s návrhom na zabezpečenie a vykonanie tohto dôkazu žiadny spôsobom nevyporiadali. Preto odmietnutie vykonania tohto dôkazu za účelom náležitého objasnenia veci považuje za zásadné porušenie práva na obhajobu. Ďalej pripomenul, že súdy neuviedli na základe čoho považovali výpoveď poškodeného za vierohodnú, nakoľko okrem „sprostredkovaných“ výpovedí jeho manželky a zamestnankyne nebol označený žiaden ďalší dôkaz podporujúci výpoveď poškodeného. Dodal, že výpoveď poškodeného nemožno označiť za jasnú, logickú, zrozumiteľnú, presvedčivú, vierohodnú a nespochybniteľnú. Vzhľadom na uvedené, orgány činné v trestnom konaní neobjasnili všetky okolnosti svedčiace nielen v jeho neprospech, ale aj v jeho prospech a nevykonali dôkazy v oboch smeroch, aby umožnili súdu spravodlivo rozhodnúť.

Nesúhlasil s tvrdením súdu, že je nedôveryhodná osoba na základe toho, že prišiel viackrát do rozporu so zákonom, a táto skutočnosť ho nemôže automaticky diskvalifikovať bez pripustenia konkrétnych dôkazov. Rovnako pri absencii trestnej činnosti poškodeného sa nemohlo na neho hľadiť ako na dôveryhodného. Poukázal na nižšiu dôveryhodnosť poškodeného, nakoľko tento mal s ním v minulosti incident, a teda mohol byť motivovaný pomstou. Podľa názoru obvineného skutok, za ktorý bol uznaný za vinného, nebol v skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty zločinu lúpeže, nakoľko sa vyžaduje úmysel ako subjektívna stránka trestného činu. Podľa jeho názoru v priebehu vykonaného dokazovania nevyšli najavo skutočnosti, ktoré by bez akýchkoľvek pochybností svedčili pre záver, že bola naplnená subjektívna stránka smerujúca k spáchaniu trestného činu lúpeže, keďže mal pri odchode z domu pri sebe 100,- eur, čo potvrdili aj svedkovia, nemohol mať motív na spáchanie skutku, ktorý je mu kladený za vinu v bode 2/ napádaného rozsudku. Preto považuje rozhodnutie za založené aj na nesprávnom právom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Následne uviedol ustanovenia § 2 ods. 1 Tr. por. čl. 17 ods. 2, čl. 46 a nasl. ústavy, čl. 6, čl. 7 Dohovoru a čl. 14, čl. 15 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach.

Z týchto dôvodov navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil rozsudkom, že napadnutým rozhodnutím Krajského súdu Banská Bystrica z 04. júna 2019, sp. zn. 5To/45/2019, a v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v ustanoveniach § 2 ods. 1, ods. 10, ods. 12, ods. 19, § 119 ods. 2, § 168 ods. 1, § 317 ods. 1, § 319, a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v ustanovení § 188 ods. 2 Tr. zákona, a to v jeho neprospech. Taktiež navrhol, aby najvyšší súd podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil rozsudok odvolacieho súdu, konanie, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzalo, ako aj rozsudok súdu prvého stupňa a aby podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal súdu vec v potrebnom rozsahu znovu prerokovať a rozhodnúť.

V súlade s ustanovením § 376 Trestného poriadku prvostupňový súd dovolanie obvineného doručil na vyjadrenie stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Žiar nad Hronom úvodom písomného vyjadrenia k podanému dovolaniu z 27. júla 2020 zrekapituloval priebeh doterajšieho konania a obsah predmetného dovolania. K námietkam, ktoré v podanom dovolaní uplatnil obvinený uviedol, že tieto stoja zjavne mimo uplatnené dovolacie dôvody. Pripomenul, že dovolanie predstavuje mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nie je určený na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa, ani na prehodnotenie

vykonaného dokazovania. Vo veci konajúce súdy sa v odôvodnení napádaných rozhodnutí dostatočne vysporiadali so všetkými vo veci vykonanými dôkaznými prostriedkami a z nich vyplývajúcimi dôkazmi, pričom právne prijateľným a logickým spôsobom vysvetlili, ktoré dôkazy považujú za preukázané a ktoré tvrdenia, sú podľa ich názoru nevierohodné, resp. boli inými dôkazmi vyvrátené. V časti námietok nezabezpečenia kamerových záznamov uviedol, že za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. nemožno považovať rozsah vlastnej úvahy orgánov činných v trestnom konaní a súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov. Opačný záver by odporoval viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom. Poukázal na úradné záznamy príslušníkov PZ na č. l. 231-232 vyšetrovacieho spisu, z obsahu ktorých vyplýva, že boli vykonávané šetrenia ku kamerovým záznamom, ktoré mohli zaznamenať pohyb odsúdeného alebo poškodeného v inkriminovanom čase, resp. iné pre konanie relevantné skutočnosti, avšak s negatívnym výsledkom. Pripomenul, že úmysel páchatel'a ako subjektívna stránka trestného činu predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t. j. tak, ako sa prejavuje v jeho konaní navonok, ktoré konanie je v konečnom dôsledku obsahom skutkovej vety. A teda predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku môže byť už len nesprávne právne posúdenie v skutkovej vete rozhodnutia ustáleného skutku, ale nikdy nie samotné skutkové zistenie, ktoré je jeho obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť. K nezákonnosti prvej výpovede poškodeného z dôvodu nepribratia tlmočníka uviedol, že odsúdenie obvineného nebolo žiadnym spôsobom založené na trestnom oznámení ako dôkaznom prostriedku a súdy sa oň pri tvorbe svojich záverov o vine žiadnym spôsobom neopierali, a preto nemohlo dôjsť k porušeniu práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Podľa jeho názoru táto námietka preto nemôže byť použitá v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., ktorý vyžaduje, aby bolo napádané rozhodnutie založené na dôkazoch vykonaných nezákonným spôsobom. Ostatné namietané skutočnosti majú podľa prokurátora výlučne skutkový charakter a svojím obsahom nezodpovedajú uplatneným a ani žiadnemu z taxatívne vymedzených dovolacím dôvodov. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby najvyšší súd rozhodol podľa § 382 ods. 1 písm. c) Tr. por. a dovolanie obvineného odmietol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril poškodený K. Q. (ďalej len „poškodený“) písomným podaním z 30.07.2020 v ktorého úvode pripomenul, že do kontaktu s obvineným prišiel približne pred 5 - 6 rokmi. Vtedy prišiel s ďalšími osobami do jeho predajne, pričom jeden z mužov odcudzil odev. Následne boli zadržaní políciou, ktorá im druhý deň priniesla späť odcudzenú vec. Následné tri dni každé ráno a večer pred zatvorením mu obvinený klopal na sklo výkladu držiak zbraň v ruke s tým, že poškodený má vyjsť von, aby ho zbil. Následne pri stretnutí na ulici sa mu obvinený vyhrážal päťou. V čase spáchania trestného činu sa vracal domov neskoro večer, pričom v ruke mal kúpené vrece ryže. Keď prechádzal okolo autobusovej stanice, obvinený mu zahatal cestu s tým, či si ho pamätá a požadoval od neho peniaze. Nakoľko poškodený odpovedal, že žiadne pri sebe nemá, obvinený chcel od neho aspoň 20,-eur. Následne na to poškodený prešiel na druhú stranu, pričom obvinený ho nasledoval a kázal mu ísť k tmavému miestu, na čo poškodený išiel iným smerom k pouličnej lampe. Obvinený mu priložil na chrbát nôž a začal sa vyhrážať, na čo poškodený z vrečka vybral mince v hodnote cca 7 - 8 eur a tieto mu odovzdal s tým, že nabudúce mu má priniesť ďalšie peniaze. Keď poškodený prišiel domov, zistil od manželky, že je 22:00 hod. Následne ráno s ňou a zamestnankyňou obchodu išli na políciu. Poobede ho zavolała polícia vypovedať s tým, že na výsluchu mu bol predstavený tlmočník čínštiny, s ktorým si nerozumeli dostatočne, a tak vzniklo nedorozumenie o čase, keď namiesto času 21:30 hod. bol uvedený nesprávny čas 23:30 hod. Záverom pripomenul, že pri jeho druhej výpovedi bola prítomná tlmočnica, ktorá rozprávala plynule po čínsky, a teda k ďalším nedorozumeniam už nedošlo.

Následne súd prvého stupňa predložil vec dovolaciemu súdu.

Najvyšší súd dňa 09. septembra 2020 vrátil spis okresnému súdu ako predčasne predložený, nakoľko písomné vyhotovenie dovolaním napadnutého rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 4. júna 2019, sp. zn. 5To/45/2019, nachádzajúce sa na č. l. 425 a nasl. spisu, sa nezhodovalo s tým, ako bol predmetný rozsudok v zmysle zápisnice o verejnom zasadnutí na č. l. 413-414 spisu vyhlásený. Podľa zápisnice z verejného zasadnutia konaného 4. júna 2019 má výroková časť rozhodnutia štyri vety, avšak

v jeho písomnom vyhotovení posledná, štvrtá veta jeho výrokovej časti absentovala. Zároveň prikázal prvostupňovému súdu vyhotoviť prepisy zvukových záznamov zo všetkých hlavných pojednávaní, konaných pred súdom prvého stupňa, pretože bez toho, aby mal dovolací súd tieto k dispozícii, nemôže o podanom dovolaní rozhodnúť. Okrem uvedeného predkladacia správa bola neúplná, nakoľko neobsahovala pečiatku predkladajúceho súdu, len podpis predsedu senátu.

Obvinený prostredníctvom svojej obhajkyne doručil dňa 11. septembra 2020 vyjadrenie k vyjadreniu prokurátora. Po stručnej rekapitulácii priebehu konania uviedol, že s vyjadrením prokurátora nestotožňuje a v celom rozsahu trvá na podanom dovolaní. Zopakoval svoje predošlé tvrdenia o nepresvedčivej výpovede poškodeného vzhľadom na opakované zmeny času lúpeže, o zamestnankyni a manželke poškodeného, ktoré vedomosť o skutku len sprostredkovane. Okrem toho dal do pozornosti, že zamestnankyňa poškodeného bola orgánmi činnými v trestnom konaní prizvaná prekladať výpoveď poškodeného, a teda bola vopred informovaná o jeho výpovedi. Následne citoval § 28 Tr. por. a § 2 ods. 1, § 15 ods. 1, ods. 2 zákona č. 281/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch. Podľa názoru obvineného nie je na voľnom uvážení orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu, akú osobu priberie za tlmočníka. Keďže ide o porušenie Trestného poriadku, nie je možné ho vykladať v neprospech obvineného. Nedostatočná kvalita oboch tlmočníkov, ktorí nie sú zapísané v zozname vedenom Ministerstvom spravodlivosti a kvalita ich tlmočenia bola podľa obvineného nepostačujúca z pohľadu účinného uplatnenia práv na obhajobu a zaručenia spravodlivého procesu, čím bol naplnený dovolací dôvod. Nedostatočnú kvalitu pribratého tlmočníka E. G. potvrdil aj obvinený.

Ďalej zopakoval svoje stanovisko o hodnotení svedkov A. L. a G. B., ako aj manželky a zamestnankyne poškodeného z hľadiska ich dôveryhodnosti. Uviedol právne vety judikatúry najvyššieho súdu prijatých trestnoprávnym kolégiom dňa 17. júna 2020, ako aj stranu 10 rozsudku súdu prvého stupňa, kde podľa názoru obvineného súd nadradil výpoveď poškodeného nad ostatné výpovede a na základe toho založil výrok o jeho vine, ako aj na sprostredkovaných výpovediach jeho manželky a zamestnankyne. Z výpovede poškodeného vyplýva, že nevedel ani uviesť, či mal obžalovaný pri incidente na hlave čiapku, nakoľko sa pozeral stále dole, lebo ho nechcel vidieť. Pripomenul, možnú motiváciu pomsty poškodeného ako dôsledok incidentu z minulosti, kedy sa mu vyhrážal päšťou. To podľa neho poukazuje na to, že poškodený nevidel na útočníka a už vôbec mu nevidel do tváre. Vzhľadom na uvedené, obvinený zotrval na svojom odvolaní.

Obvinený prostredníctvom svojej obhajkyne dňa 11. septembra 2020 doručil svoje vyjadrenie aj k vyjadreniu poškodeného. Po stručnom zopakovaní doterajšieho konania sa obvinený nestotožnil s vyjadreniami poškodeného k dovolaniu. Poprel vyhrážky a prenasledovanie poškodeného z minulosti. Poukázal na rozpory vo výpovediach poškodeného ohľadom týchto útokov. Pripomenul, že Mestská polícia privolaná na miesto nikdy nič nezistila a jeho pred predajňou nevidela. Podľa názoru obvineného tvrdenia o vyhrážkach poškodeného sú ničím nepodložené a v rozpore s jeho doterajšími výpovedami, pričom tieto použil na odôvodnenie trestného oznámenia. Podľa obvineného poškodený uviedol viaceré verzie spáchania skutku a hodiny kedy k ním malo dôjsť. Následne zopakoval svoje stanoviská o priberaní viacerých tlmočníkov, motivácii pomsty poškodeného a hodnotení dôveryhodností výpovedí súdom. Vzhľadom na uvedené zotrval na podanom dovolaní.

Dňa 18. septembra 2020 Krajský súd v Banskej Bystrici vydal opravné uznesenie sp. zn. 5To/45/2019, ktorým podľa § 174 ods. 1 Tr. por. opravil výrokovú časť vyhotovenia svojho rozsudku sp. zn. 5To/45/2019 z 4. júna 2019 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Tr. por. zrušil rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 1T/7/2016 z 17. januára 2019 vo výroku o uloženom treste. Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. odsúdil obžalovaného C. I.Í., podľa § 188 ods. 2, § 38 ods. 2, ods. 7, § 37 písm. h) a § 41 ods. 2 Tr. zák. k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov. Podľa § 48 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Ostatné výroky rozsudku ponechal nedotknuté.

Dňa 05. novembra 2020 okresný súd opätovne predložil spis dovolaciemu súdu.

Najvyšší súd dňa 18. novembra 2020 opätovne vrátil spis prvoinštančnému súdu, nakoľko opravné

uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5To/45/2019 z 18. septembra 2020 nebolo v rozpore s § 174 ods. 2 Tr. por. doručené všetkým osobám. Okrem toho po vrátení súdu prvého stupňa ako predčasne predloženého boli najvyššiemu doručené podania obvineného - vyjadrenie z 3. septembra 2020 k vyjadreniu prokurátora k dovolaniu a vyjadrenie z 3. septembra 2020 k vyjadreniu poškodeného k dovolaniu, podané prostredníctvom obhajkyne dovolateľa, ktoré dovolací súd z dôvodu, že spisový materiál v predmetnej trestnej veci už po jeho vrátení súdu prvého stupňa na odstránenie nedostatkov, nemal vo svojej dispozícii, zaslal za spisom súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Napriek uvedenému pokynu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky mu však súd prvého stupňa následne predložil vec na rozhodnutie o dovolaní bez toho, aby sa s predmetnými podaniami dovolateľa zákonným spôsobom vysporiadal. Súd prvého stupňa uvedené podania dovolateľa síce založil a zažurnalizoval do spisu, avšak už nerealizoval ich doručenie dotknutým stranám konania, a to aj napriek tomu, že tieto obsahujú podstatnú argumentáciu, a v takomto prípade si zásady spravodlivého procesu vyžadujú, aby vyjadrenia k dovolaniu boli zaslané aj ostatným stranám konania, ktoré by rozhodnutím o dovolaní mohli byť priamo dotknuté, tak, aby mali možnosť sa s nimi oboznámiť a v súdom určenej lehote k nim vyjadriť.

Po odstránení uvedených nedostatkov, predložil prvostupňový súd spis dovolaciemu súdu.

Najvyšší súd zistil, že dovolanie proti napadnutému rozsudku je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. h) Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 372 a § 373 Tr. por., ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por., a nie je daný dôvod na postup súdu podľa § 382 písm. a), písm. b), písm. d), písm. e) ani písm. f) Tr. por. Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zjavné, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Dovolací súd nahliadnutím do spisového materiálu zistil, že dovolanie obvineného C. I. nie je dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zjavné, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb, ktoré by svojím charakterom mohli mať výrazný vplyv na konanie a jeho procesný výsledok, a preto je potrebné ich odstrániť, a ktoré sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. expresis verbis vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať ak:

c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,

g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,

i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávného ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu vo vzťahu k výkladu dovolacích dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Tr. por. je potrebné uviesť nasledovné:

Zásadným porušením práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.) sa rozumie najmä porušenie

ustanovení o povinnej obhajobe, teda stav, keď obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, a zároveň orgány činné v trestnom konaní alebo súd, v tomto čase skutočne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia, ktoré bolo napadnuté dovolaním. Výnimočne môže ísť aj o iné pochybenie súdu alebo orgánov činných v trestnom konaní, v dôsledku ktorého dôjde k odňatiu alebo znemožneniu riadneho uplatnenia procesných práv obvineného. Zároveň je však potrebné zdôrazniť, že nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu môže mať za následok konštatovanie naplnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Zákon totiž výslovne požaduje, aby išlo o porušenie zásadné. Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Prípadné porušenie práva na obhajobu, pokiaľ sa zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, preto samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Pri posudzovaní, či v tom ktorom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétneho prípadu a tieto individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. možno uplatniť len v prípade, ak dôjde k porušeniu zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie jednotlivých dôkazných prostriedkov. Vzťahuje sa k najdôležitejšej fáze trestného konania - k dokazovaniu. Dokazovanie prebieha v štyroch etapách. Prvou je vyhľadávanie dôkazov, druhou ich zabezpečenie, treťou ich vykonávanie a poslednou etapou dokazovania je hodnotenie dôkazov. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. sa týka predovšetkým tretej etapy dokazovania, t. j. vykonávania dôkazov súdom, ale zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá dokazovania (vyhľadávanie a zabezpečovanie), pretože dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou s výnimkou prípadu, keď sa použije ako dôkaz proti osobe, ktorá také donútenie alebo hrozbu donútenia použila (§ 119 ods. 4 Tr. por.), nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu sa preto skúma predovšetkým postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní a vykonávaní dôkazov, ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie vo veci.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku (§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.) sa rozumie nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo, že išlo o iný trestný čin alebo obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa súdnym skutkom dopustil. Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Tr. zák.), prípadne zániku trestného činu (najmä § 87 Tr. zák.), prípadne pochybenie súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Tr. zák.), súhrnného trestu (§ 42 Tr. zák.) a pod. Je však potrebné uviesť, že dovolací súd nepreskúma skutočné zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu. Nie je tak legitimovaný posudzovať ani úplnosť a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní, a rovnako ani hodnotenie v tomto konaní vykonaných dôkazov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

V rámci dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený namietať, že odvolací sa v odôvodnení svojho uznesenia nedostatočne vysporiadal s rozpormi označenia času spáchania trestného činu, hodnoteniu dôveryhodnosti svedkov, hodnoteniu dôkazov a nezabezpečenie kamerového záznamu preukazujúceho jeho tvrdenia.

Po preskúmaní súdneho spisu najvyšší súd zistil, že odvolací súd sa dostatočne vysporiadal s odstránením týchto rozporov v odôvodnení svojho rozsudku na č. I. 5, kde uviedol, že rozpory vznikli najmä pri počiatočných výpovediach, kde zamestnankyňa nesprávne rozumela výpovedi poškodeného, pričom on ju na tento rozpor upozornil, keď vyšli von z budovy polície. Okrem toho manželka poškodeného potvrdila jeho návrat domov okolo 22:00. Napokon svedkovia G. G. a G. V. rovnako potvrdili spáchanie skutku v rozmedzí 21:30 hod. a 22:00 hod.

Dovolací súd po preskúmaní vyšetrovacieho spisu zistil, že v rámci prípravného konania orgány činné v trestnom konaní sa pokúsili získať viaceré kamerové záznamy, avšak s negatívnym výsledkom. Tieto skutočnosti preukazujú úradné záznamy na č. I. 231 - 232. Z tohto dôvodu nie je možné akceptovať tvrdenia dovolateľa, že orgány činné v trestnom konaní alebo súd odmietli zabezpečiť a vykonať tieto dôkazy. Prvostupňový súd v rámci odôvodnenia rozsudku konštatoval, že previerkou výpovedí svedkov G. V. a G. G. na mieste dňa 05. novembra 2015 bolo zistené, že vzhľadom na namerané vzdialenosti medzi svedkami a videnými aktérmi a svetelných podmienok nie je možné rozlíšiť plet', oblečenie a ani iné znaky osôb, a teda nebolo možné verifikovať ich verziu výpovede v časti opisu útočníka ako osoby rómskeho pôvodu.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uplatnenému podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku potom najvyšší súd v kontexte uvedených zistení považuje za žiaduce pripomenúť, že vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom. Tak, ako pre zisťovanie skutkového stavu veci, aj pre samotné hodnotenie dôkazov platia v trestnom konaní zákonom stanovené pravidlá, podľa ktorých je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok pritom nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, v zmysle ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Najvyšší súd v rámci dovolacieho konania nemôže opätovne prehodnocovať vykonané dôkazy podľa predstáv obvineného - dovolateľa, pretože takéto oprávnenie mu zo zákona nevyplyva. Hodnotenie dôkazov totižto nenaplnia žiadny dovolací dôvod.

Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd nemohol námietkam obvineného založeným na vlastnom hodnotení vierohodnosti výpovedí svedkov, tvrdeniach o neprítomnosti úmyslu zmocniť sa cudzej veci a na nespokojnosti s rozsahom a obsahom odôvodnenia napadnutého rozhodnutia priznať v rámci dovolacieho konania akúkoľvek relevanciu. Samotné hodnotenie či už rozsahu alebo, v danom prípade najmä výsledkov vykonaného dokazovania a z neho vyplývajúce ustálenie priebehu skutkového deja a ďalších okolností spáchania žalovaného skutku, ako už bolo uvedené, nemôže byť predmetom prieskumnej právomoci dovolacieho súdu. Odvolací súd v spojení s prvostupňovým súdom v odôvodnení rozhodnutí vysvetlili, prečo svedectvá A. L. a G. B. nepovažuje za dôveryhodné. Rovnako v kontexte ďalších dôkazov vysvetlil, prečo považoval svedectvo poškodeného za vierohodné.

Zároveň sa k vyššie vymedzeným námietkam obvineného žiada v kontexte dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku poznamenať, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Výkonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv a želaní obvineného teda nie je porušením práva na obhajobu, a preto nemôže napĺňať ani dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Námietky obvineného k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá jeho predstavám, tak svojím obsahom nenapĺňajú nielen obvineným označený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného

poriadku, ale ani žiaden iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

V tejto súvislosti nemožno opomenúť ani skutočnosť, že v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe platí, že nedostatok odôvodnenia rozhodnutia súdu sám osebe nie je dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktoré predpokladá porušenie práva na obhajobu len v procesnoprávnom význame a nezahŕňa aj prípady nedostatku odôvodnenia súdneho rozhodnutia (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 17. marca 2009, sp. zn. III. ÚS 83/2009), pričom dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 371 ods. 7 Trestného poriadku).

V rámci dôvodu uvedenom v § 371 ods. 1 písm. g) namietal obvinený rozpor orgánov činných v trestnom konaní s Trestným poriadkom, keď tieto od samého začiatku nepribrali tlmočníka z dôvodu tlmočenia výpovedí poškodeného, čím vznikli nepresnosti, ktoré podľa jeho názoru boli vyložené v jeho neprospech. Dovolací súd po preskúmaní vyšetrovacieho spisu zistil, že vyšetrovateľ PZ Opatrením z 28. októbra 2015 pribral Mgr. K. H., tlmočníčku z jazyka čínskeho do jazyka slovenského, zapísanú v zozname tlmočníkov a prekladateľov Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky pod č. 950923. Následne dňa 04. novembra 2015 bola prítomná na výsluchu poškodeného, kde sa odstránili rozpory z predchádzajúcich výpovedí. Počas výpovede bol prítomný aj obhajca obvineného, ktorý sa svojimi otázkami aktívne zapájal do výsluchu, čím bola naplnená aj zásada kontradiktórnosti konania. Až táto výpoveď poškodeného v prítomnosti tlmočníčky zapísanej v zozname znalcov, tlmočníkov a prekladateľov vedenom Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky bola pre súd jedným z podkladov pre výrok o vine obvineného. Najvyšší súd súčasne upriamuje pozornosť na rozsudok krajského súdu, ktorý sa dostatočne vysporiadal s rozpormi ohľadom času spáchania skutku, takže nemožno prijať záver, že vznikli rozpory, ktoré boli vyložené v neprospech obvineného.

Vzhľadom na tieto skutočnosti musel dovolací súd vo vzťahu k námietke obvineného, subsumovanej pod dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, konštatovať, že tento bol uplatnený nedôvodne.

Najvyšší súd musel predovšetkým opätovne pripomenúť, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku predpokladá výlučne chyby právne, teda chyby, ktoré sa dotýkajú právneho posúdenia zisteného skutku v tom zmysle, že tento bol v rozpore s Trestným zákonom posúdený buď ako prísnejší alebo miernejší trestný čin alebo že vôbec nemal byť posúdený ako trestný čin pre existenciu niektorej Trestným zákonom predpokladanej okolnosti vylučujúcej trestnú zodpovednosť páchatel'a alebo protiprávnosť činu. Spomenutý dovolací dôvod je okrem toho daný aj nesprávnou aplikáciou iného hmotnoprávneho ustanovenia, ktorá nemusí bezprostredne súvisieť len s právnym posúdením skutku, ale sa môže týkať napríklad rozhodovania o treste či ochrannom opatrení. Predmetný dôvod dovolania ale vylučuje námietky skutkové [§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, veta za bodkočiarkou], čo znamená, že nie je prípustné namietat', že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, a tiež hodnotenie vykonaných dôkazov. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku slúži výlučne k náprave hmotnoprávnych chýb.

Z toho vyplýva, že (ani) na podklade tohto dovolacieho dôvodu nie je možné posudzovať a hodnotiť správnosť a úplnosť skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ani preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, keďže to sú otázky upravené normami procesného práva, a nie hmotným právom. Z uvedeného je zrejmé, že predmetom dovolacieho dôvodu vzneseného podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku môže byť len nesprávne právne posúdenie skutku uvedeného v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré už nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť.

Pokiaľ ide o výhrady obvineného smerujúce k tomu, že súdy nezohľadnili skutočnosť, že obvinený mal v čase spáchania trestného činu pri sebe hotovosť vo výške 80,- eur, a teda nemal motív na spáchanie skutku, je v prvom rade potrebné uviesť, že táto skutočnosť nenašla svoje vyjadrenie v skutkovej vete

výroku prvostupňového rozsudku, čo znamená, že sa nimi ani nebolo možné zaoberať z pozície dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. V každom prípade niet pochyb, že v skutkovej vete výrokovej časti dovolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa je nepochybne a celkom jednoznačne vyjadrené, že obvinený s nožom, ktorým priložil k pásu poškodeného a pod hrozbou zabitia žiadal od tohto peniaze, ktoré mu tento aj vydal. Uvedené vymedzenie samotného konania, a to vrátane špecifikovania jeho následku a príčinnej súvislosti medzi nimi, patrí spolu s ustálením konkrétnej formy zavinenia do okruhu skutkových (a nie právnych) zistení a záverov, ktoré sú z prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu vylúčené. Ich revízia v danom konaní preto neprichádza do úvahy.

Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd uvádza, že po oboznámení sa s predloženým spisovým materiálom nezistil v dovolaní napadnutých rozhodnutiach konajúcich súdov ani také pochybenia, ktoré by znamenali naplnenie dôvodov dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Ostatné námietky obvineného smerovali k polemike s názormi súdov nižšieho stupňa a tým aj k správnosti zistenia skutkového stavu. Ten by však bolo možné napádať jedine podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku prostredníctvom dovolania ministra spravodlivosti, ktorý však koná iba na podnet. Navyše hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý by zodpovedal predstavám obvineného, nepatrí pod žiadny dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.